

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Asan/1/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015201454
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201454.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci žalobcu: Privatbanka, a.s., IČO: 31 634 419, so sídlom Einsteinova 25, Bratislava, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Škubla & Partneri s.r.o., so sídlom Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu č. KM-OLVS-46/2015/RK zo dňa 23. júna 2015, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/191/2015-96 zo dňa 25. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/191/2015-96 zo dňa 25. mája 2016 mení tak, že rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-46/2015/RK zo dňa 23. júna 2015, ako aj rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, finančnej spravodajskej jednotky č. PPZ-NKA-FSJ2-28-024/2011 zo dňa 20. apríla 2015 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania v sume 703,72 Eur pozostávajúcich z náhrady zaplateného súdneho poplatku v sume 70 Eur a náhrady trov právneho zastúpenia v sume 633,72 Eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 70 Eur pozostávajúcu z náhrady zaplateného súdneho poplatku za odvolanie do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-46/2015/RK zo dňa 23. júna 2015, ktorým bolo zmenené rozhodnutie Ministerstva vnútra

Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, finančnej spravodajskej jednotky (ďalej aj ako „prvostupňový orgán“ alebo „Finančná spravodajská jednotka“) č. PPZ-NKA-FSJ2-28-024/2011 zo dňa 20. apríla 2015 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bola žalobcovi podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu (ďalej len „zákon č. 297/2008 Z.z.“) uložená pokuta vo výške 8.000 Eur za nesplnenie povinností zistených v priebehu výkonu kontroly v období od 07. marca 2011 do 11. júla 2011 uvedených:

a/ v ust. § 10 ods. 1 písm. d/ zákona č. 297/2008 Z.z., ktoré spočívalo v tom, že žalobca v kontrolovanom období pri vykonávaní základnej starostlivosti podľa § 10 ods. 2 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z. v kontrolovaných prípadoch pri uzatváraní obchodných vzťahov nezisťoval v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu pôvod finančných prostriedkov v hodnote do 15.000 Eur,

b/ v ust. § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z.z., ktoré spočívalo v tom, že v prípade klienta „Pohoda seniorov, n.o.“ mal žalobca identifikovanú obchodnú operáciu zo dňa 25. júna 2010 posúdiť ako neobvyklú a následne ju ohlásiť ako neobvyklú obchodnú operáciu bez zbytočného odkladu Finančnej spravodajskej jednotke.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že žalobcovi podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z., zaradenému v kontrolovanom období medzi povinné osoby podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z., uložil pokutu vo výške 15.000 Eur za nesplnenie vyššie uvedených povinností špecifikovaných v bodoch a/ a b/ prvostupňového rozhodnutia.

II.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného z predložených administratívnych spisov. Bolo preukázané, že dňa 07. marca 2011 bola u žalobcu začatá kontrola plnenia povinností ustanovených zákonom č. 297/2008 Z.z. Dňa 19. júla 2011 mu bolo doručené oboznámenie s kontrolnými zisteniami č. PPZ-BOK-FP-II-28-008/2011 zo dňa 11. júla 2011 a bola mu poskytnutá možnosť vyjadriť sa k týmto zisteniam. Žalobca sa k oboznámeniu s kontrolnými zisteniami v určenej lehote nevyjadril. Kontrolou bolo zistené, že žalobca si nesplnil povinnosti uvedené v ustanoveniach § 10 ods. 1 písm. d/, § 14 ods. 2 písm. a/, § 14 ods. 3, § 30 ods. 3 s poukazom na § 20 ods. 2 písm. d/ a § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z.z. Na základe výsledkov vykonanej kontroly sa doručením upovedomenia o začatí správneho konania žalobcovi dňa 19. októbra 2011 začalo správne konanie vo veci uloženia pokuty.

Finančná spravodajská jednotka rozhodnutím č. PPZ-BOK-FP-II-28-011/2011 zo dňa 18. novembra 2011 uložila žalobcovi podľa § 33 ods. 1 písm. a/ a c/ zákona č. 297/2008 Z.z. pokutu vo výške 15 000 Eur za nesplnenie:

a/ povinnosti ustanovenej v § 10 ods. 1 písm. d/ zákona č. 297/2008 Z.z., ktoré spočívalo v tom, že žalobca, ktorý bol v období od 01. januára 2009 do 07. marca 2011 zaradený medzi povinné osoby podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z., v kontrolovanom období od 01. januára 2009 do 07. marca 2011 pri vykonávaní základnej starostlivosti podľa § 10 ods. 2 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z. v kontrolovaných prípadoch nezisťoval pri uzatváraní obchodných vzťahov v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu pôvod finančných prostriedkov v hodnote do 15.000 Eur,

b/ povinností ustanovených v § 14 ods. 2 písm. a/ a ods. 3 zákona č. 297/2008 Z.z., ktoré spočívalo v tom, že žalobca v 248 zadokumentovaných prípadoch (zoznam tvorí prílohu č. 1 rozhodnutia zo dňa 18. novembra 2011, kópie dokumentov tvoria prílohu č. 5 záznamu č. PPZ-BOK-FP-II-28-003/2011 zo dňa 11. marca 2011) v čo najväčšej možnej miere nepreskúmal účel týchto obchodov a zároveň podľa § 14 ods. 3 zákona č. 297/2008 Z.z. nevyhotovil o účele uvedených obchodov písomný záznam,

c/ povinností vyplývajúcich z § 30 ods. 3 v spojení s § 20 ods. 2 písm. d/ zákona č. 297/2008 Z.z., ktoré spočívalo v tom, že pri vykonanej kontrole nebolo možné zistiť, na základe čoho bolo 248 obchodných prípadov uvedených v písm. b/ výroku tohto rozhodnutia posúdených ako obvyklých, pričom z posudzovania uvedených obchodov žalobca nevypracoval písomné záznamy a

d/ povinnosti ustanovenej v § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z.z., ktoré spočívalo v tom, že v prípade klienta „Pohoda seniorov, n.o.“ mal žalobca identifikovanú obchodnú operáciu zo dňa 25. júna 2010

posúdiť ako neobvyklú a následne ju ohlásiť ako neobvyklú obchodnú operáciu bez zbytočného odkladu Finančnej spravodajskej jednotke a taktiež v tom, že žalobca v 4 zadokumentovaných obchodných prípadoch spoločností: Viltara LCC, Rosdiamond, s.r.o., Nexiatell LCC, Ballimore Corporation neohlásil Finančnej spravodajskej jednotke ukončenie obchodného vzťahu podľa § 15 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z. ako neobvyklú obchodnú operáciu, nakoľko žalobca v uvedených prípadoch nemohol vykonať základnú starostlivosť vo vzťahu ku klientovi podľa § 10 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z.z. z dôvodov na strane klienta.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. SLV-OLVS-3/2012 zo dňa 25. januára 2012 tak, že rozklad zamietol a rozhodnutie Finančnej spravodajskej jednotky č. PPZ-BOK-FP-II-28-011/2011 zo dňa 18. novembra 2011 potvrdil.

Žalobca podal dňa 29. marca 2012 žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-3/2012 zo dňa 25. januára 2012, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/137/2012-122 zo dňa 05. novembra 2014 tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-OLVS-3/2012 zo dňa 25. januára 2012 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Po vrátení veci správne orgány opätovne vec posúdili a bez doplnenia dokazovania vydali rozhodnutia, ktoré sú predmetom súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti OSP vedeného na KS v Bratislave pod sp. zn. 2S/191/2015.

III.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku vo veci 2S/191/2015 uviedol, že medzi účastníkmi konania bola spornou otázkou začatia plynutia subjektívnej lehoty na uloženie sankcie za iný právny delikt, ktorá vyplýva z ustanovenia § 33 ods. 4 zákona č. 297/2008 Z.z. V tejto súvislosti dôvodil, že jednoročná subjektívna lehota na uloženie sankcie podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z. začína plynúť odo dňa, kedy Finančná spravodajská jednotka zistí porušenie alebo nesplnenie povinnosti uloženej zákonom č. 297/2008 Z.z. zo strany konkrétneho subjektu. Okamih zistenia porušenia alebo nesplnenia povinnosti sa podľa názoru krajského súdu odvíja od ukončenia kontroly a predovšetkým odo dňa, kedy bol vypracovaný dokument obsahujúci vyhodnotenie zistených skutočností. Až na základe výsledkov vykonanej a ukončenej kontroly môže podľa názoru krajského súdu Finančná spravodajská jednotka ustáliť stav porušenia alebo nesplnenia povinnosti zo strany konkrétneho subjektu, prijať primerané opatrenia a uložiť sankciu.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že už dňom ukončenia kontroly možno spoľahlivo ustáliť vo všetkých prípadoch porušenie povinností ustanovených zákonom č. 297/2008 Z.z. Mal za to, že pokiaľ ide o porušenie kvalifikované v písm. a/ výroku napadnutého rozhodnutia, toto porušenie je nutné považovať za zistené už počas výkonu kontroly, čo je zrejme aj zo Záznamu zo začatia kontroly zo dňa 07. marca 2011. Žalobca už v priebehu kontroly uznal, že pri uzatváraní obchodných vzťahov nezisťuje v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu pôvod finančných prostriedkov v hodnote do 15.000 Eur. Pokiaľ ide o druhé porušenie kvalifikované v písm. b/ výroku napadnutého rozhodnutia, zo záznamu zo začatia kontroly nebolo možné ustáliť, že žalobca porušil povinnosť uvedenú v § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z.z.

Keďže kontrola je komplexná a ide o jednu povinnú osobu, krajský súd zastával názor, že dňom začatia plynutia subjektívnej lehoty na uloženie sankcie je deň, kedy Finančná spravodajská jednotka na základe výsledkov z vykonanej kontroly dospela k záveru o všetkých porušeníach zákonných povinností a ustálila ich právnu kvalifikáciu. Takýmto dňom je deň, kedy bolo vypracované „Oboznámenie s kontrolnými zisteniami“ a tento deň je relevantný pre určenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty pre začatie konania o uložení sankcie. Taktiež je podľa krajského súdu potrebné zohľadniť skutočnosť, že v danom prípade bola pri ukladaní sankcie aplikovaná absorpčná zásada, a preto momentom začatia plynutia subjektívnej lehoty je až okamih ustálenia všetkých porušení zákonných povinností. Zdôraznil, že subjektívna prekluzívna lehota na uloženie pokuty za správny delikt začala plynúť dňom vypracovania

„Oboznámenia s kontrolnými zisteniami“, z ktorého vyplývajú zistené nedostatky a porušenia, t. j. dňa 11. júla 2011.

Krajský súd zároveň s poukazom na § 246d OSP podotkol, že plynutie lehôt pre zánik zodpovednosti za priestupky, správne delikty a pod. sa prerušuje priamo zo zákona. Vydávanie rozhodnutí v týchto veciach hmotnoprávne predpisy obmedzujú lehotami, ktoré by počas súdneho konania mohli uplynúť, v dôsledku čoho v prípade zrušenia rozhodnutia správneho orgánu by už nebol dostatok času na ďalšie konanie a uloženie sankcie, hoci by pre to inak boli splnené zákonné podmienky. Lehoty sa teda prerušujú s účinkami, ktoré trvajú počas celého súdneho konania, od jeho začatia až do právoplatného skončenia. Uviedol, že odo dňa nasledujúceho po dni právoplatnosti pôvodného prvostupňového rozhodnutia v spojení s druhostupňovým rozhodnutím žalovaného, t. j. 16. februára 2012, subjektívna lehota na uloženie sankcie neplynula, a to až do vrátenia administratívneho spisu správne mu orgánu súdom po preskúmaní zákonnosti týchto rozhodnutí na základe prvej podanej žaloby. V zmysle § 250j ods. 4 veta druhá OSP, ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, lehota na rozhodnutie správneho orgánu v ďalšom konaní začne plynúť až po doručení všetkých spisov správne mu orgánu pripojených k prejednávanej veci. Prípadná nečinnosť súdu spočívajúca v predĺžovaní vrátenia administratívneho spisu totiž nemôže byť na ťarchu správneho orgánu.

Po zohľadnení jednotlivých okolností majúciich vplyv na plynutie lehoty krajský súd dospel k záveru, že jednoročná subjektívna lehota na uloženie sankcie plynula v období:

I. od 11. júla 2011 do 15. februára 2012 (219 dní),

II. od 08. apríla 2015 do 29. júna 2015 (82 dní), teda plynula spolu 301 dní.

Podľa názoru krajského súdu subjektívna prekluzívna lehota v danom prípade neplynula (spočívala) v období od 16. februára 2012 do 07. apríla 2015. Krajský súd do obdobia spočívania subjektívnej jednoročnej lehoty zahrnul aj obdobie do podania žaloby, nakoľko v tomto čase bola pokuta uložená právoplatným rozhodnutím a lehotu v tomto období nemožno považovať v neprospech žalovaného za plynúcu. V tejto súvislosti krajský súd uzavrel, že žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi v rámci subjektívnej jednoročnej lehoty a objektívnej päťročnej lehoty.

IV.

V ďalšej časti odôvodnenia rozsudku krajský súd poukázal na zistenia správnych orgánov o tom, že žalobca ako povinná osoba nezisťoval v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu pôvod finančných prostriedkov v hodnote do 15.000 Eur (vykonával to len pri obchodoch nad 15.000 Eur v súlade so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách), nevypracúval a nehodnotil rizikové profily klientov a v žiadnej časti predložených programov nemal stanovené konkrétne riziká vzhľadom na predmet jeho činnosti a charakter vykonávaných operácií, ktoré by odôvodňovali vykonanie tých úkonov základnej starostlivosti, ktoré zákon viaže na podmienku podľa § 10 ods. 1 písm. b) a d), § 10 ods. 8 a 11 zákona č. 297/2008 Z.z. Pokiaľ žalobca v konaní nepreukázal, že základnú starostlivosť v zmysle uvedeného ustanovenia zákona vykonával a o tomto tvrdení nepredložil ani krajskému súdu dôkaz, nemožno za právne relevantné považovať jeho námietky, že takúto základnú starostlivosť vykonával, len správny orgán to nedostatočne preveril. Krajský súd sa tiež nestotožnil s námietkou žalobcu o nepreskúmateľnosti výroku napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že jednotlivé časti týkajúce sa skutkových podstát neobsahovali miestne, časové a vecné vymedzenie skutku. Poukázal na to, že výrok napadnutého rozhodnutia v časti a/ obsahuje uvedenie zákonných ustanovení, ktoré boli konaním žalobcu porušené, popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, ktoré nemožno zameniť s iným konaním.

Pokiaľ ide o prípad klienta „Pohoda seniorov n.o.“, krajský súd poukázal na bod 5.2 Programu (Program vlastnej činnosti banky zameranej proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu, Pokyn banky 1/2009), kedy sa tento článok venuje prehľadu neobvyklých obchodných operácií. Rovnako v bode 5.3. čl. 5 programu sa nachádza prehľad foriem neobvyklých obchodných operácií a za takúto sa považuje jednorazový vklad alebo výber hotovosti nad 15.000 Eur alebo v protihodnote v cudzej mene vykonaný klientom, pohyby na účtoch klientov, ktoré nezodpovedajú povahe alebo rozsahu

ich podnikateľských činností a počet obrátov na účte v jeden deň alebo v dňoch nasledujúcich po sebe, nezodpovedajúcich obvyklým peňažným operáciám klienta. Z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že v danom prípade bol založený dôvod posúdiť tento obchod ako neobvyklý a ohlásiť ho Finančnej spravodajskej jednotke.

Vo vzťahu k námietke žalobcu o zásade zákazu reformatio in peius krajský súd vzhľadom na ustálenú judikatúru slovenských a českých súdov zastával názor, že vo veciach správneho trestania nie je uvedená zásada a priori vylúčená. Podľa názoru krajského súdu zvýšením pokuty uloženej prvostupňovým rozhodnutím z 8.000 Eur na 15.000 Eur žalovaný neporušil práva žalobcu, nakoľko v napadnutom rozhodnutí objasnil, z akých dôvodov pristúpil k zvýšeniu pokuty. Krajský súd považoval pokutu uloženú napadnutým rozhodnutím za primeranú, stále v dolnej hranici zákonom ustanovenej sadzby a zároveň zodpovedajúcu zistenému protiprávnemu stavu a charakteru porušenia zákona č. 297/2008 Z.z.

K námietke žalobcu, že mu bola uložená jedna pokuta namiesto viacerých pokút za každé porušenie zákona č. 297/2008 Z.z. jednotlivo, krajský súd uviedol, že v danom prípade je potrebné vychádzať z právnej aplikačnej praxe, kedy sa za správne delikty, ktorých sa dopustila v rámci kontrolovaného obdobia jedna povinná osoba, ukladá jedna pokuta. Uviedol, že pri súbehu viacerých správnych deliktov (viacčinný súbeh) pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť z hľadiska analógie legis tzv. absorpčnú zásadu, ktorej podstata spočíva v absorpcii sadzieb, teda že prísnejší trest pohlcuje miernejší. Dôvodil, že v preskúmvanej veci sa žalobca dopustil správnych deliktov, za ktoré zákon č. 297/2008 Z.z. ukladá rovnakú sankciu (pokutu). V zmysle uvedeného preto správny orgán mohol uložiť sankciu za ktorýkoľvek z nich.

V súvislosti s výškou pokuty krajský súd uviedol, že Finančná spravodajská jednotka sa v prvostupňovom rozhodnutí vysporiadala s otázkou závažnosti správnych deliktov aj so spôsobom ich spáchania, ktorý špecifikovala vo výroku tohto rozhodnutia, pričom v odôvodnení poukázala aj na mieru ohrozenia verejného záujmu. Pokiaľ ide o výšku pokuty uloženej napadnutým rozhodnutím, súd konštatoval, že žalovaný využil svoju diskrečnú právomoc v medziach zákonného rámca, keď žalobcovi uložil pokutu 15.000 Eur, teda v dolnej hranici zákonného rozpätia. Mal za to, že žalovaný riadne odôvodnil svoju úvahu, na základe ktorej dospel k stanovenej výške pokuty, nevybočil z medzi a hľadísk stanovených zákonom a jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia.

Podľa názoru krajského súdu Finančná spravodajská jednotka postupovala správne, keď Mgr. A. L. neumožnila nahliadnúť do spisu bez predloženia plnomocenstva na zastupovanie žalobcu v konaní pred správnym orgánom. Okrem toho krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že aj keď žalobcovi nebolo umožnené vyjadriť sa k podkladom prvostupňového rozhodnutia pred jeho vydaním, tento nedostatok nemohol nijako ukrátiť žalobcu na jeho právach, pretože toto rozhodnutie vychádza z rovnakých dôkazov ako predchádzajúce rozhodnutia. Zastával názor, že táto vada nemá vplyv na zákonnosť preskúmvaných rozhodnutí aj s ohľadom na skutočnosť, že žalobcovi bolo umožnené pred vydaním prvostupňového rozhodnutia nahliadnúť do spisu a tiež z dôvodu, že v konaní neboli vykonané nové dôkazy, ku ktorým by sa mal vyjadriť. Všetky skutočnosti, z ktorých vychádzala Finančná spravodajská jednotka pri vydaní prvostupňového rozhodnutia, boli žalobcovi známe z predchádzajúceho správneho konania, ako aj zo súdneho konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave vedenej pod sp. zn. 2S/137/2012. Námietky žalobcu týkajúce sa žurnalizácie administratívneho spisu krajský súd nepovažoval za právne významné, a preto sa k nim nevyjadril.

Záverom krajský súd v zhode s názorom žalovaného uviedol, že pôsobnosť všeobecného predpisu o kontrole v štátnej správe je v danom prípade vylúčená a zákon č. 297/2008 Z.z. neustanovuje spôsob začatia ani ukončenia kontroly. Z uvedeného dôvodu sa v prípade kontroly zameranej na dodržiavanie ustanovení zákona č. 297/2008 Z.z. povinnou osobou nevyžaduje ukončenie kontroly formou písomného oznámenia kontrolovanému subjektu.

V.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání a žádal, aby nejvyšší soud rozsudek krajského soudu změnil tak, že rozhodnutí žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím Finanční správy zruší a věc vrátí žalovanému na další konání, případně zruší napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátí na další konání. Soudce si uplatnil náhradu trov konání.

Rozsudek krajského soudu považoval za nesprávný, nezákonný a nedostatečně odůvodněný. Především měl za to, že krajský soud pochybil, když v předmětném případě došlo k zániku zodpovědnosti žalobce za správné delikty, které se mu kladou za vinu, a to v důsledku uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty na uložení sankce v zmysle § 33 ods. 4 zákona č. 297/2008 Z.z.

Měl za to, že krajský soud otázku plynutí prekluzivních lhůt a súvisiaci zánik zodpovednosti žalobcu posúdil nesprávne. Súhlasil síce s konštatovaním krajského soudu, že vo vzťahu k porušeniu § 10 ods. 1 písm. d/ zákona č. 297/2008 Z.z. je toto porušenie možné považovať za zistené už počas výkonu kontroly, čo je zrejmé zo Záznamu zo začatia kontroly zo dňa 07. marca 2011, keďže žalobca už v priebehu kontroly uznal, že pri uzatváraní obchodných vzťahov neexistuje pôvod finančných prostriedkov v hodnote do 15.000 Eur. Nestotožňoval sa však so záverom krajského soudu, že v predmetnom prípade subjektivní prekluzivní lhůta začala plynout až dnem vypracovania oboznámenia s kontrolními zisteniami, t. j. dňa 11. júla 2011, keď boli zistené aj ostatné porušenia a ustálená právna kvalifikácia všetkých porušení. Tento názor krajského soudu je podľa žalobcu v rozpore so súdnou praxou v oblasti správneho trestania, v zmysle ktorej okamih zistenia nedostatkov správnymi orgánmi spôsobujúci začiatok plynutia subjektivních prekluzivních lhůt je viazaný na objektívnu skutočnosť, a to okamih získania vedomostí o skutkových okolnostiach v takom rozsahu, ktorý umožní ich predbežné právne zhodnotenie. Vedomosť o skutkových zisteniach v uvedenom rozsahu nevyžaduje, aby zistené skutkové okolnosti boli správnym orgánom právne posúdené, ale len aby správne orgány mali možnosť tieto skutkové okolnosti právne posúdiť. Určenie právnej kvalifikácie je preto právne irelevantné.

Na podporu tohto názoru žalobcu poukázal na súdne rozhodnutia Najvyššieho správneho soudu České republiky a rovnako tak rozsudek Najvyššieho soudu Slovenskej republiky vo veci pod sp. zn. 6Sžf/51/2010 zo dňa 22. júna 2011, publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho soudu a súdov Slovenskej republiky 2/2013 pod č. 19. Poukázal na to, že vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného bol sankcionovaný za porušenie § 10 ods. 1 písm. d/ zákona č. 297/2008 Z.z., ktoré bolo aj podľa názoru soudu zistené dňa 07. marca 2011. Za toto porušenie však zanikla zodpovednosť žalobcu v dôsledku uplynutia subjektivní prekluzivní lhůty. Měl pritom za to, že túto lhůtu nemožno umelo predĺžovať spôsobom, že sankcionovanie tohto porušenia sa spojí s iným porušením, ktoré podľa názoru krajského soudu bolo zistené neskôr a až do zistenia všetkých porušení sa bude odvíjať začiatok plynutia subjektivních lhůt.

V prípade porušenia ust. § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z.z. zastával názor, že Finanční správa sa dozvedela o predmetnom porušení v deň vykonania kontroly u žalobcu, t. j. dňa 07. marca 2011, a to na základe interného oznámenia zo dňa 25. júna 2010 a emailu p. D. zo dňa 25. júna 2010, pričom tieto dokumenty boli Finanční správy poskytnuté na nahliadnutie v deň kontroly (07. marca 2011) a následne v ten istý deň boli z predmetných dokumentov vyhotovené kópie odovzdané Finanční správy. Podľa žalobcu najneskorším okamihom, kedy sa Finanční správa dozvedela o predmetnom porušení, je deň vypracovania Úradného záznamu č. PPZ-BOK-FP-II-28-003/2011 zo dňa 11. marca 2011, z ktorého vyplýva, že najneskôr v tento deň Finanční správa disponovala všetkými dokumentmi, na základe ktorých správne orgány konštatovali porušenie § 17 ods. 1 citovaného zákona. Išlo práve o interné oznámenie zo dňa 25. júna 2010 a kópiu mailovej komunikácie ohľadom posudzovania hotovostného vkladu a výberu vo výške 100.000 Eur, Pohoda seniorov n.o.

Dôvodil, že ak by bol názor krajského soudu o začatí plynutia subjektivní prekluzivní lhůty dnem vyhotovenia Oboznámenia s kontrolními zisteniami zo dňa 11. júla 2011 akceptovaný, tak by bol popretý účel subjektivních prekluzivních lhůt, keďže začatie ich plynutia by bolo výlučne v rukách

správneho orgánu a záviselo by od toho, kedy by sa správny orgán rozhodol vyhotoviť predmetné oboznámenie. Zdôraznil, že správny orgán pri uložení pokuty vychádzal výlučne z informácií a dokumentov kontroly, keďže iné dokumenty z času od kontroly do vypracovania oboznámenia sa v spise nenachádzajú. Poukázal tiež na to, že ak by bolo oboznámenie vypracované napr. po 5 rokoch (hoci všetky porušenia by boli dávno zistené), tak by použijúc názor krajského súdu bola subjektívna prekluzívna lehota stále zachovaná, čo je zjavne v rozpore so zmyslom subjektívnych prekluzívnych lehôt. Zároveň podľa žalobcu už z povahy oboznámenia ako dokumentu vyplýva, že vypracovanie tohto dokumentu je výsledkom určitej analytickej činnosti správneho orgánu a je len zavŕšením tohto procesu. Opätovne s poukazom na judikatúru Najvyššieho správneho súdu Českej republiky konštatoval, že oboznámenie, t. j. dokument obsahujúci skutkové a právne vymedzenie porušenia zákona na základe vykonanej kontroly nemôže byť objektívnou skutočnosťou spôsobujúcou začiatok plynutia subjektívnych prekluzívnych lehôt.

V tejto súvislosti navyš podotkol, že v administratívnom spise správneho orgánu je posledným dokumentom pred predmetným oboznámením Úradný záznam zo dňa 24. marca 2011. Mal za to, keďže medzi týmto úradným záznamom a Oboznámením zo dňa 11. júla 2011 sa v administratívnom spise nenachádza akýkoľvek dokument či zmienka, že by v tomto čase (medziobdobí) boli správne orgánu poskytnuté ďalšie skutkové informácie, či dokumenty, tak možno jednoznačne konštatovať, že deň 24. marca 2011 je tým úplne najkrajším momentom, kedy sa správne orgány museli dozvedieť o všetkých skutkových okolnostiach prípadu. Na tomto mieste žalobca navyše uviedol, že ani spočívanie prekluzívnych lehôt neprebehlo tak, ako na to poukázal krajský súd. V predmetnom prípade totiž podľa žalobcu pôvodné rozhodnutia správnych orgánov nespôsobili spočívanie prekluzívnych lehôt, keďže boli krajským súdom zrušené ako nezákonné.

Okrem uvedeného podľa názoru žalobcu krajský súd pochybil, keďže zvýšenie pokuty žalovaným bolo neprímerané, nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v rozpore so zásadou zmeny k horšiemu. Rovnako tak namietal samotné spáchanie správnych deliktov, ktoré sa mu kladú za vinu a tiež existenciu povinnosti, za porušenie ktorej mu bola uložená pokuta. Mal za to, že krajský súd nesprávne vyhodnotil odňatie základných procesných práv žalobcu v správnom konaní a ostatné žalobcom namietané vady konania pred správnymi orgánmi.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

VI.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (SSP) upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 491 SSP

(1) Ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

(2) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona, ak by boli v neprospech žalobcu, ak je ním fyzická osoba alebo právnická osoba.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Vzhľadom na uvedenú právnu úpravu a skutočnosť, že v rozsudku vyhlásenom dňa 25. mája 2016 bol účastník poučený o možnosti podať odvolanie podľa úpravy OSP v 15 dňovej lehote, najvyšší súd vo veci konal ako súd odvolací, bez ohľadu na skutočnosť, že odvolanie žalobcu proti rozsudku krajského

súdu bolo podané dňa 07. júla 2016, t. j. po účinnosti zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a došiel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. októbra 2019 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

VII.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti v znení účinnom v kontrolovanom období (ďalej len zákon č. 297/2008 Z.z.) povinnou osobou na účely tohto zákona je úverová inštitúcia.

Podľa § 10 ods. 1 písm. d/ zákona č. 297/2008 Z.z. základná starostlivosť povinnej osoby vo vzťahu ku klientovi zahŕňa vykonávanie priebežného monitorovania obchodného vzťahu, vrátane preskúmania konkrétnych obchodov vykonaných počas trvania obchodného vzťahu na účel zistenia, či vykonávané obchody sú v súlade s poznatkami povinnej osoby o klientovi, jeho podnikateľskom profile a prehľade možných rizík spojených s klientom, a v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu zisťovanie pôvodu finančných prostriedkov a zabezpečenie aktualizácie dokumentov, údajov alebo informácií, ktoré má povinná osoba k dispozícii o klientovi.

Podľa § 10 ods. 2 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z. povinná osoba je povinná vykonať základnú starostlivosť vo vzťahu ku klientovi pri uzatváraní obchodného vzťahu.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z.z. povinná osoba je povinná posudzovať, či je pripravovaný alebo vykonávaný obchod neobvyklý.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z.z. povinná osoba je povinná ohlásiť finančnej spravodajskej jednotke neobvyklú obchodnú operáciu alebo pokus o jej vykonanie bez zbytočného odkladu. Povinná osoba bez zbytočného odkladu ohlási finančnej spravodajskej jednotke aj odmietnutie vykonania požadovanej neobvyklej obchodnej operácie podľa § 15.

Podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z. v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného, finančná spravodajská jednotka uloží právnickej osobe a fyzickej osobe-podnikateľovi pokutu do 165.969 Eur, ktorá nesplní alebo poruší niektorú z povinností ustanovenú týmto zákonom v § 10 ods. 1 až 4, 6 až 11, § 11 ods. 3, § 12, § 14 až 17 a § 20.

Podľa § 33 ods. 4 zákona č. 297/2008 Z.z. v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného, pokutu podľa odseku 1 alebo 2 možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď porušenie povinnosti finančná spravodajská jednotka zistila, najneskôr do piatich rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

VIII.

Úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a posúdiť, či tento vo vzťahu k žalobcovi postupoval v súlade so zákonom, keď zmenil prvostupňové rozhodnutie opísané v úvode tohto rozsudku tak, že zvýšil uloženie pokuty žalobcovi podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z.z. na sumu 15.000 Eur, a to za nesplnenie povinností špecifikovaných v bodoch a/ a b/ prvostupňového rozhodnutia.

Odvolačný súd sa v prvom rade zaoberal námietkou žalobcu vzťahujúcou sa k nesprávnemu posúdeniu plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty na uloženie pokuty zakotvenej v § 33 ods. 4 zákona č. 297/2008 Z.z. Lehoty (či doby) uvedené v citovanom ustanovení na uloženie sankcie za správny delikt sú prekluzívnymi (prepadnými) lehotami, na uplynutie ktorých je povinný prihliadnúť správny orgán z úradnej povinnosti (ex officio), aj keď ich uplynutie nie je účastníkom konania namietané. Prakticky všetky právne predpisy, ktoré zakotvujú postih za iný správny delikt stanovujú prekluzívne lehoty na uloženie sankcie. Časové limitovanie právneho postihu za správny delikt má dôvody materiálne (účel sankcie je možné dosiahnuť len jej včasným uložením, sankcia uložená po uplynutí dlhej doby od protiprávneho konania stráca funkciu individuálnej i generálnej prevencie) a dôvody procesné (uplynutím dlhšej doby od spáchania protiprávneho konania sa oslabuje sila dôkazných prostriedkov). Obdobne pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/58/2016 zo dňa 31. mája 2017.

Zákonodarca v právnej norme § 33 ods. 4 zákona č. 297/2008 Z.z. ustanovuje lehotu, v ktorej možno uložiť pokutu za správny delikt, a to do jedného roka odo dňa, keď porušenie povinnosti finančná spravodajská jednotka zistila, najneskôr do piatich rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo. Z uvedenej právnej normy teda vyplýva, že zákonodarca ustanovil subjektívnu lehotu pre uloženie pokuty do jedného roka, keď sa finančná spravodajská jednotka dozvedela o porušení zákona a objektívnu lehotu do piatich rokov, keď toto porušenie nastalo, ako predpoklad pre uloženie pokuty v súlade so zákonom. Rozhodujúcou okolnosťou pre začatie plynutia subjektívnej lehoty je skutočnosť, že finančná spravodajská jednotka sa dozvedela o porušení zákona, pričom zákonodarca bližšie neustanovuje, ktorú skutočnosť treba považovať za nositeľa vedomosti o porušení zákona.

Z uvedených dôvodov pri aplikácii citovanej právnej normy je treba vychádzať z účelu inštitútu lehôt. Zmyslom právneho inštitútu lehôt je zníženie neurčitosti pri uplatňovaní práv, resp. právomocí, časového obmedzenia stavu neistoty v právnych vzťahoch, urýchlenie procesu rozhodovania s cieľom reálneho dosiahnutia zamýšľaných cieľov. Lehoty k rozhodnutiu totiž predstavujú v právnom štáte jeden z mechanizmov výrazne obmedzujúcich tendencie k nekontrolovateľnosti správnych orgánov a prietahov v konaní pred nimi. Zákomom určená lehota je tiež prostriedkom ochrany účastníka správneho konania proti postupu orgánu verejnej moci. Ide o ustanovenie slúžiace predovšetkým k ochrane záujmov účastníkov, ktorým sa im dáva právna istota ohľadom lehoty, v ktorej musí byť vec vybavená. Vzhľadom na uvedené zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 33 ods. 4 zákona č. 297/2008 Z.z. prejavil svoju vôľu tak, že zmyslom jednoročnej prekluzívnej subjektívnej lehoty je prinútiť správny orgán k aktívnej činnosti - vrátane zisťovania preukazovania zodpovednosti za porušenie zákona bezprostredne od okamžiku, keď sa dozvie o skutkových okolnostiach v takom rozsahu, ktorý umožní predbežné právne zhodnotenie, že došlo k porušeniu zákona ako takého. To platí s ohľadom na ústavný princíp právnej istoty a na povinnosť správneho orgánu rozhodnúť bez zbytočných prietahov. Podobný právny názor najvyšší súd už vyslovil v skôr vydanom rozhodnutí pod sp. zn. 6Sžf/51/2010 zo dňa 22. júna 2011.

Žalovaný, resp. prvostupňový orgán uložili žalobcovi pokutu za dve porušenia zákona č. 297/2008 Z.z. Vo vzťahu k plynutiu subjektívnej prekluzívnej lehoty bol krajský súd toho názoru, že okamih plynutia tejto lehoty sa pri oboch porušeníach odvíja od rovnakej skutočnosti, t. j. od vypracovania Oboznámenia

s kontrolnými zisteniami zo dňa 11. júla 2011, keďže až tento deň Finančná spravodajská jednotka na základe výsledkov z vykonanej kontroly mala dospieť k záveru o všetkých porušeníach zákonných povinností a ustáliť ich právnu kvalifikáciu. To všetko vzhľadom na komplexnosť predmetnej kontroly a rovnako tak uplatnenú absorpčnú zásadu pri ukladaní sankcie. Tento názor krajského súdu však nemôže obstať.

Pri rozhodovaní o uložení sankcie za správny delikt je v prvom rade potrebné každý jeden skutok podriaďiť pod konkrétnu skutkovú podstatu správneho deliktu. Po tejto kvalifikácii je potrebné pri každom jednom skutku (správnom delikte) posúdiť plynutie prekluzívnych lehôt, s ktorými zákon spája zánik práva správneho orgánu uložiť sankciu za správny delikt. Až následne sa potom rozhoduje o uložení sankcie, pri ktorom sa predpokladá primerané aplikovanie základných zásad ukládanie trestov v zmysle trestného práva. V tomto kontexte skutočnosť, že sa rozhoduje o ukladaní trestov za viacero správnych deliktov nespôsobuje zánik zákonnej povinnosti posudzovať plynutie prekluzívnej lehoty na uloženie sankcie za každý jednotlivý správny delikt samostatne.

Preto právne posúdenie krajského súdu vo vzťahu k plynutiu subjektívnej prekluzívnej lehoty na uloženie sankcie vo vzťahu k porušeniu § 10 ods. 1 písm. d/ zákona č. 297/2008 Z.z., zistenému už dňa 07. marca 2011, ale napriek tomu so zohľadneným začiatkom plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty až okamihom vypracovania oboznámenia s kontrolnými zisteniami (dňa 07. júla 2011) nebolo správne. Samostatná subjektívna prekluzívna lehota na uloženie sankcie za tento správny delikt začala plynúť dňa 07. marca 2011.

Pokiaľ sa týka druhého správneho deliktu, porušenia § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z.z., správny orgán sa objektívne dozvedel o porušení povinnosti žalobcu, za ktoré mu následne bola uložená sankcia, už pri poskytnutí dokumentov zo strany žalobcu (Úradný záznam zo dňa 11. marca 2011) z ktorého vyplýva, že žalobca prvostupňovému orgánu okrem iného poskytol kópiu mailovej komunikácie ohľadom posudzovania hotovostného vkladu a výberu vo výške 100.000 Eur, Pohoda seniorov n.o. Z tejto komunikácie vyplýva posúdenie uvedenej obchodnej transakcie zo strany žalobcu a jej archivácia ako obvyklej, pričom toto posúdenie s totožným obsahom prevzal a oboznámil prvostupňový orgán v dokumente Oboznámenia s kontrolnými zisteniami zo dňa 11. júla 2011. V zmysle vyššie uvedenej judikatúry najvyššieho súdu prvostupňový orgán už dňa 11. marca 2011 mohol preveriť dôvodnosť sporného posúdenia predmetnej obchodnej transakcie žalobcom a bolo už záležitosťou organizácie činnosti prvostupňového orgánu, kedy si uvedené zistenia a akým spôsobom ďalej preverí. Okrem toho z Oboznámenia s kontrolnými zisteniami zo dňa 11. júla 2011 vo vzťahu k porušeniu povinnosti podľa § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z.z. nevyplývajú žiadne iné skutkové zistenia správneho orgánu ako tie, ktoré mal správny orgán k dispozícii už dňa 11. marca 2011 na základe vyššie uvedenej mailovej komunikácie.

K otázke posúdenia spočívajúce prekluzívnej lehoty treba uviesť, že túto krajský súd posúdil správne keď uzavrel, že subjektívna prekluzívna lehota v danom prípade neplynula (spočívala) v období od 16. februára 2012 do 07. apríla 2015. S touto časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku sa odvolací súd stotožňuje v plnom rozsahu.

Nemožno sa však stotožniť s posúdením začiatku plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty krajským súdom, ktorý bol krajským súdom určený na deň vydania Oboznámenia s kontrolnými zisteniami, t. j. 11. júl 2011.

Subjektívna jednoročná prekluzívna lehota na uloženie pokuty žalobcovi začala v prípade porušenia § 10 ods. 1 písm. d/ zákona č. 297/2008 Z.z. plynúť dňa 07. marca 2011 a v prípade porušenia § 17 ods. 1 citovaného zákona dňa 11. marca 2011. Jednoročná subjektívna lehota na uloženie pokuty v danom plynula nasledovne:

- porušenie § 10 ods. 1 písm. d/ zákona č. 297/2008 Z.z.: od 07. marca 2011 do 15. februára 2012 (345 dní) a od 08. apríla 2015 do 29. júna 2015 (82 dní), teda plynula spolu 427 dní.
- porušenie § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z.z.: od 11. marca 2011 do 15. februára 2012 (341 dní) a

od 08. apríla 2015 do 29. júna 2015 (82 dní), teda plynula spolu 423 dní.

Pokiaľ teda krajský súd vychádzajúc z uvedeného nesprávneho názoru žalobu zamietol, odvolací súd vzhľadom na zásadný význam určenia momentu začiatku plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty na uloženie jednotlivých pokút postupom podľa § 250ja ods. 3 OSP zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím Finančnej spravodajskej jednotky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V zmysle ustálenej judikatúry sa odvolací súd nezaoberal ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, keďže ich posúdenie by v tomto štádiu konania nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci.

IX.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP, § 224 ods. 1 OSP/ a § 151 ods. 1,2 a 8 OSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanému

Priznaná náhrada prvostupňových trov konania v sume 703,72 Eur pozostáva z náhrady zaplateného súdneho poplatku za žalobu v sume 70 Eur a náhrady trov právneho zastúpenia v sume 633,72 Eur. Prvostupňové trovy právneho zastúpenia pozostávajú v zmysle vyčíslenia právneho zástupcu žalobcu z odmeny za štyri úkony právnej služby v zmysle vyhlášky 655/2004 Z.z, o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, konkrétne prevzatie a príprava zastúpenia (167,80 Eur + DPH 27,97 Eur), podanie žaloby (167,80 Eur + DPH 27,97 Eur), účasť na pojednávaní 18.5.2016 (143 Eur + DPH 28,60 Eur), účasť na verejnom vyhlásení rozsudku 25.5.2016 (71,50 Eur + DPH 14,30 Eur), ako aj príslušné paušálne náhrady 2 x po 10, 07 Eur (8,39 Eur + DPH 1,68 Eur) a 2 x po 10,29 Eur (8,58 Eur + DPH 1,72 Eur).

Priznaná náhrada odvolacích trov konania v sume 70 Eur pozostáva z náhrady zaplateného súdneho poplatku za odvolanie, nakoľko žalobca si v zákonom stanovenej lehote náhradu ďalších trov odvolacieho konania nevyčísľil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.